

bere lahko polne vreče drobiža. Jurij velí: »Ne maram nič korenine nič prta, daj mi mehur! Za denar, če je prav majhen in droben, kupim si vsega, česar koli mi poželi srce.« Čarovnica mu da blatni mehur in in ga hoče pregovoriti, da bi šel tudi on v cópernike. Fant jo pobara porogljivo: »Kako pa se pride v tak imeniten stan?« Baba hiti: »Na, tu ti je lonec. Zdaj pa reci: »Jaz ne verujem v Bogá nego v tá-le pisker. To je vsa coperniška vera in molitev! Razven te poglavitne reči so še neke malenkosti, koje ti razložim pozneje.« — Jurij, ki je bil lehkomiseln dobroživček ali čvrst kristjan, prime lonec in zavpije, da se je razlegalo do pol Gorjancev: »Jaz verujem v pravega Bogá, v tá-le pisker pa se —.« Srdita copernica zgrabi bič, da bi ga ošinila. Jurij skoči iz brloga in pobegne proti mestu ves vesel, da si je rešil neumrlo dušo. V mestu si kupi lepo mošnjo, kojoj napolni s šestkami, mehur pa si prišije k dnu malhe, da ga ne izgubi. Živel je odslej brezskrbno in prijetno kakor ptica pod nebom. Po dnevi je kaj malega delal, da si je kratil čas, zvečer pa je jedel, pil in se dobrovoljil. Dostikrat je najel kakega slovečega godca, da mu je godel, pel in pripovedoval burke in bajke. Kadar mu je zaigrala mlada kri, šel je tudi plesat, ali vselej brez para. Spominja se nehvaležnih prijateljev in nezveste ljubice, bal in ogibal se je skupnih veselí in mlade družine. Vsakemu revežu in beraču je podaril šestico in za nameček še kupico vina, proti vsem drugim ljudem pa je bil skopih rok in kamenitega srca. Zaman so se mu dobrikali pijančki, zaman ga je lovil sleparski gospod Katilina s sladko prijaznostjo in hvalo in mu ponujal celó bratovščino svojo. Njega se je odkrižal Jurij z zabavljivim odgovorom: »Bratovščine Vaše se ne branim, ako bom pil potem jaz pri Vas, ne pa Vi pri meni.« — Brez uspeha so se mu nastavljala tudi dekleta, in ne le kmetska.

(Konec prih.)

Usehli cvet.

Za mano lepa je dolina,
Za mano je planinski svet,
In srečnih prešlih dnij spominja
Usehli me le zimski cvet.

Ljubeče mehki cvet ograja
Temnozeleni rožmarin
In v duši žalostni poraja
Ljubezni mlade mnog spomin...

Okó poróšeno s solzami
Z bolestjo tiho zrè pred sé,
A daleč, daleč za gorami
Nadéje so in pa — željé.

Pa te nadéje za gorami
Spomin morí prihodnjih let:
Okó poróšeno s solzami
Zrè trudno na — usehli cvet.

L—j.

